

Sütő Gábor

Magyar marad-e az ország?

E folyóirat 2014/11-12 számában, a magyar feltalálók áldatlan sorával foglalkozó szívbe markoló cikkben olvashatjuk egy kormányzati szakértő helyzetünket jellemző reményvesztett kijelentését: „Ez az ország meg fog szűnni, olyan ez, mint egy szakadék felé tartó vonat, amelyen a miniszterelnöknek az a dolga, hogy addig is nyugalomban tartsa az utasokat.” Drámai képet fest, van benne némi túlzás, de nem a levegőbe beszél. **Ha ugyanis a címbeli kérdésre teljes bizonyossággal igenlő választ lehetne adni, a jelen írás is tárgytalan lenne. De nem az! Sőt egyre inkább olyan helyzetbe kerülünk, hogy országunk, nemzetünk jövője szempontjából úgyszólván csak ennek az egyetlen megdöbbentő kérdésnek van igazán értelme.** Akkor is, ha a közéletben és a politikában nemcsak központi kérdésként, hanem egyáltalán kérdésként sem szerepel. Tudatosan, majdhogynem hazai és nemzetközi közmegegyezéssel tizedrangú kérdések előtérbe erőszakolásával éppen róla vonják el országunk, nemzetünk figyelmét. Pedig ha e szempontból áttekintjük az elmúlt évek, vagy akár csak a tavalyi év hazai és nemzetközi eseményeit, azok éppen erre figyelmeztetnek. **A rendszerváltásig félig-meddig háttérben, ma azonban előtérben is egyre nyíltabban érvényesül a nemzetidegenek és külföldi szövetségeseik magyarellenes vonala. Drámai helyzetünk haladéktalan vizsgálatot-önvizsgálatot, halaszthatatlan intézkedéseket követel társadalmi és kormányzati szinten egyaránt. Mindenre, mindenkire tekintet nélkül. Ingadozásnak helye nincs; megmaradásunkról van szó.**

Ne is lásson ebben senki semmiféle izmust, vagy antiizmust, mert hazaszeretet és nemzetünk féltése van benne, amire történelmi és alkotmányos jogunk, sőt kötelességünk van. Ennek okán minden hazafinak szüntelenül hangsúlyozni és tudatosítani kell, hogy éppen e kérdést szükséges a középpontba állítanunk, ez legyen a vízváltató a politikai szereplők számára, mivel eddig a többségük figyelmét és erőfeszítéseit mesterségesen eltérítették az említésétől, nem is beszélve elemzéséről és megoldásáról. Még egyes helyes kormányzati intézkedések is akaratlanul szolgálhatják a háttérbe szorítását. Pedig a nemzet csak akkor képes kiállni önmagáért, ha vezetőivel együtt felismeri és nevével nevezi a dolgokat. Nemzeti érzelmű értelmiségünk történelmi feladata, hogy hitével, tudásával lendületet és erőt adjon e küzdelemhez. Egymást és minden magyar érzelmű kezdeményezést támogatva, biztosítsa hozzá a szellemi muníciót annak tudatában, hogy **nem maradhat meg nemzetinek egyetlen ország sem, amelyben a kulcspozíciók nemzetidegenek és külföldiek kezébe kerülnek.**

Márpedig ez a helyzet. Gazdaságunk, pénzügyünk – a Fidesz-KDNP-kormány méltányolandó erőfeszítései ellenére – a multinacionális vállalatok kezében van. A magyar lakosság száma csökken, a kisebbségek száma robbanásszerűen nő; a nemzetidegenek bűnös módon elnézett hódító célú betelepítése hosszú ideje zavartalan. Az ellenséggé vált ellenzékkel szövetkező rasszista zsidó vezetők és szervezetek (amelyektől a józan zsidó többség remélhetőleg elkülönül), valamint külföldi szövetségeseik gátlástalanul, akadálytalanul gyakorolnak magyarellenes szellemi-politikai terrort. Az EU fejlesztés helyett kizsákmányolja és bünteti országunkat. Lassan már mindent előír, el kell felejtenünk évezredek hagyományainkat, tapasztalatainkat, s át kell térni valami elidegenülő egységesített életmódra. Az egyéni önmegvalósítás kultuszát erőszakolja ránk, a nemzet boldogulásának még az említését is tiltani szeretné. A NATO fegyverkezésre kényszerít, s Oroszország ellen hangol bennünket, katonáinkat a saját érdekei védelmére idegen országokba kényszeríti. Hírközlő eszközeink és a szellemi kulcspozíciók többsége nem magyar érzelmű, vagy nemzetidegen személyek irányítása alatt áll, ezért e bajokat elhallgatják, sőt védelmezik. Mindezek következtében országunk ma már nem magyar, hanem világpolgári, s ezen belül majdhogynem zsidó ország képét mutatja. Bárhol járunk, zsidó emlékhelyek tömkelegével találkozunk. Bármilyen rendezvényre kerül sor, a nemzeti ünnepeinket is beleértve, a zsidó érdekek, követelések, sértődések kapnak hangot. Mindig a nemzetidegenek furakodását, nyomulását, a nemzeti érzelmű emberek elnyomását tapasztaljuk.

Lehetetlen mindent felsorolni, emlékeztetőként és érvként csak az elmúlt hónapok legkirívóbb bel- és külpolitikai eseményeiből szemezgesünk.

Bejárta az Internetet, és senki nem cáfolta, hogy tavaly decemberben az Oktatáskutató és Fejlesztő Intézet főigazgatója a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium kezdeményezésére, az Emberi Erőforrások Minisztériuma által jóváhagyott, a Zsidó Közösségi Kerekasztallal együtt kidolgozott, kizárólag zsidó érdekeket szolgáló kilenc tételmondatra hívta fel a tankönyvírók figyelmét, amelyeket „a közoktatás minden szintjén érvényesíteni szükséges”. Eszerint a tankönyvekben **„hangsúlyosan szerepeltetni kell** a Kárpát-medencei zsidóság és a magyar-zsidó együttélés történetét”. Tehát nem a valóságnak megfelelően, hanem „hangsúlyosan”! Mind a **magyar** nyelv, mind a **magyar** történelem, valamint tudományok és művészetek oktatása keretében **ki kell emelni a zsidóság szerepét**. Azaz, itt sem a realitás a fontos, hanem a tényektől függetlenül a kiemelés! Utalni kell „a modern Izrael Állam létrejöttére”, továbbá a zsidóság hozzájárulására „a felvilágosult fejlett világ, ezen belül a modern Magyarország eredményeinek megteremtésében”. Azaz, a felnövekvő nemzedék agyában a hangsúly ne a magyar nyelvre, történelemre, irodalomra, vagy a magyarok sikereire essen, hanem a zsidó vonatkozások rögzítésére. Szinte kimondja, ha pedig ilyenek nincsenek, a tankönyvírók találjanak. Olyan csekélységre már nem is figyelnek, hogy Izrael állam nem „létrejött”, hanem a nagyhatalmak egy harmadik nép terhére mesterségesen

hozták létre, s meglehet, éppen emiatt viselkedik természetellenesen. Csak nem ezért nevezi a körlevél „modernnek”?

Vajon miért kell a hamis zsidó vonatkozásokkal már így is túlspékelt magyar oktatásba beleerőszakolni még a fentieket is? Mert a rasszista zsidó vezetők és szervezetek nemzetietlen honfitársainkkal együtt gondosan ügyelnek rá, hogy ne csak a jelenünket, hanem a múltunkat is, s ezzel a jövőnket is uralják. Ugyan miért is pont Izraelre essen a hangsúly, ne pedig a történelemben sokkal jelentősebb szerepet játszott államokra, mint Görögország, Olaszország, Németország, Franciaország Kína, India, Oroszország? És főleg, **a kormány miért nem veszi ki a magyar jövőt nagyban meghatározó tankönyvírást a láthatólag idegen érdekeket képviselők kezéből? És talán a legsúlyosabb kérdés: a magyar nemzeti érzelmű értelmiség miért hallgat? Nem látja, hogy a sajátuk vélt intézményei őt törlik a történelemből?**

A Történelemtanárok Egyletének honlapja már enélkül is éppen a fenti szemléletet tükrözi, hemzseg a történelmünk jeles eseményeit megkérdőjelező véleményektől. A rovásírásról, például, azt állítja, hogy valaki a XVI. században egyszerűen kitalálta. Az egyesület igazgatója terjedelmesen fejtegette a rádióban, hogy elégtelen a holokauszt oktatása. Nem az érdeklő, hogy a magyar történelmet tanítsa a valóságnak megfelelően, hanem az nyugtalanítja, hogy egy másik nép történelmének egyetlen mozzanata kapjon hangsúlyt, s nyomja el a magyar történelmet.

Ugyanezt a célt szolgálja a holokauszt mindennapos emlegetése magyarellenos élel. Legutóbb a Néprajzi Múzeumban ezzel tömték a látogatók fejét a "Kő kövön - Töredékek a magyar vidéki zsidóság kultúrájából" című kiállításon. Ráadásul a Miniszterelnökség Civil Alap 2014. és az Országgyűlés Hivatala támogatásával. Mivel ez nem a századik, hanem az ezredik rasszista indoktrinálás, nagyon sok kérdőjel ágaskodik egyes kormányzati szervek felé. Kárpátalján tavaly novemberben emlékeztek meg arról, hogy a szovjet hatóságok a szolvai lágerbe deportálták a kárpátaljai magyar férfilekosságot. Vajon kiknek az ötlete volt, hogy Schiffer András, LMP társelnök tartson beszédet a rendezvényen, aki nem mulasztotta el, hogy a zsidók deportálásáról beszéljen még itt is. Tavaly év végén újabb holokauszt emlékközpontot hoztak létre, ezúttal Dabason, mert ott még nem volt. Hab a tortán, hogy ugyancsak tavaly november óta hivatalosan kinevezett holokauszt-ügyi miniszteri biztosunk is van. - Mintha egyesek semmiféle mértéket nem ismernének.

A közelmúltban az óbudai Társaskör koncertet rendezett „Liszt és a zsidó kultúra kapcsolata” címmel. Túl azon, hogy Liszt éleslátással és leplezetlenül elítélte a zsidó történetét, a legnagyobb magyar (és katolikus) zeneszerző. Életművének nincs szüksége mások közreműködésére. Azért kell beerőszakolni mellé a zsidó kultúrát, hogy ne eshessen szó tisztán magyar kultúráról? E gondolkodásmóddal akárkinek (hangsúlyozom és mindenkinek a fantáziájára bízom: **akárkinek!**) plusz a zsidó kultúrának az estjét is meg lehetne rendezni, azaz mesterségesen bárkit és bármit össze lehet kötni a zsidó kultúrával. Ez azonban éppenséggel nem a kultúra, hanem a kulturálatlanság vitathatatlan jele.

Herzl Központ néven újabb, már összeszámolni sem lehet, hogy hányadik, zsidó intézmény nyílt Budapesten tavaly decemberben. Feladata a magyarországi zsidóság és Izrael kapcsolatának szorosabbra fűzése. Ebben sok sikerre nem számíthat, mivel ennél szorosabbra már nehezen fűzhetőek e kapcsolatok. De legyen ez az ő gondjuk, minket viszont az sért, hogy e tevékenység irányultsága is a félreérthetetlenül magyarelle-nes vonalba illeszkedik.

Az elmúlt napokban Tiszavasváriban kegyeletsértő módon feldúlták, kifosztották a Desseffy család sírhelyét. (Nem célszerű feltételezésekbe bocsátkozni, de nem árt tudni, hogy a városnak jobbikos polgármestere van, ami sokaknak szúrja a szemét). A polgármester és a plébános nyilatkozott, hogy nincs sem emberi, sem anyagi erőforrásuk a nemzeti sírkertnek minősített kriptá rendbehozatalára. Ám sűrűn hallunk róla, hogy központi költségvetéséből zsinagógákat, zsidó temetőket tucatjával hoznak rendbe. (Szinte hihetetlen, de még egyes szomszédos országokban is!) Ezzel párhuzamosan jelent meg a hír, hogy pusztulnak a műemléképületek az országban, február elején 63 magyar műemléképület védettségét meg is szüntették. A felesleges zsidó emlékhelyek építésére csak a hivatalos adatok szerint sok milliárd forintot költenek, de magyar emlékhelyeink fenntartására nincs pénz.

Sokasodnak a nemzetidegen emlékhelyek, porladnak a magyarok. A nem is oly távoli jövő itt már főleg zsidó emlékhelyeket talál, s így lesz Árpád apánkból is zsidó (Már akadt „magyar” történész, aki mondogatja), honfoglalásunkból pedig zsidó tett. **Meri-e állítani bárki is, hogy mindez így van rendjén? Magyar értelmiség! Merjük végre megállítani e nemzetellenes folyamatot! Ha már nem teszel, vagy alig teszel ellene valamit, legalább legyél kíváncsi rá, hogy kik művelik mindezt veled. Mert vannak közöttük sajátjaid is. Akiket nagy elődöd, aki még nevén merte nevezni a dolgokat, s akit talán még mersz példaképednek tekinteni, belső bitangoknak nevezett.**

A közelmúltban a Charlie Hebdo „francia” szennylap ellen több külföldi forrás szerint is a 2001. szeptember 11-én az USA-ban végrehajtott önprovokációra emlékeztető merényletet követtek el. Ekkor éppen Franciaországban hirdették meg a „Most mindannyian amerikaiak vagyunk” szolidaritási jelszót, ami nagy téveszmének bizonyult, mivel a CIA és a Mosszad által kivitelezett amerikai-izraeli önprovokációról volt szó. Az európai politikusok nagy része most sem veszi észre, hogy ismét önmaguknak hazudnak, s amikor Charlinak nevezik önmagukat, ugyanannak az amerikai-izraeli háttérhatalomnak falaznak, amely nem viszonzta azzal, hogy „Most mindannyian franciák vagyunk”. Az amerikai vezetők meg sem jelentek a párizsi gyászmenetben, Netanyahu pedig, ráillő módon, annak ellenére megjelent, hogy nem hívták. Az emberek egyenjogúságának és egyenértékűségének a szempontjából nézve egyetlen igaz kérdés merül fel: ezeknek a politikusoknak miért nem volt egy szavuk sem, amikor a terrorista-rasszista Izrael Gázában már nem először ezrével ölt meg a palesztinokat, azaz a saját szemita fajtestvéreit. Miért nem hallatták a hang-

jukat, mikor a magát ukránnak tartó Porosenko és ugyancsak nem ukrán társai Kijevben, Odesszában, a Donbasszban százával ölettek az oroszokat? Miért hallgattak Irakról, Afganisztánról, Szíriáról, a CIA embertelen kínzásairól? Milyen hitele lehet az ilyen politikusoknak a saját népük, a palesztinok, az oroszok, de a világ előtt?

A merénylettel összefüggésben, Európában előtérbe került a politikai és gazdasági bevándorlás kérdése, ami nálunk vészes méreteket öltött. Nem véletlen, mert az egyetlen schengeni ország vagyunk, amelynek értelmetlenül nincs önálló határőrsége. Mint ahogy az sem szándéktalan, hogy e témakörben viszont szó sem esik a zsidókról. **Pedig az illetékeseknek tájékoztatást kellene adni a folyamatos, az ellenőrzés hiányával megkönnyített zsidó betelepülésről. Erről mindenki hallgat, pedig miről-miről, de ilyen horderejű, nemzeti sorsunkat érintő kérdésről valóban hangsúlyosan kellene beszélni. Annál inkább, mert nemcsak politikai és gazdasági, hanem a betelepülők vezetői és szervezetei által hosszú idő óta és többször nyíltan meghirdetett honfoglalási jelleggel folyik!** A tömeges betelepülés és a feltételeinek gondos előkészítése a nemzetellenesség gyanúját veti fel. Ez a rendszerváltás utáni valamennyi kormány súlyos felelőssége, amelyek e visszaszabott betelepülést felhatalmazás nélkül elnézték, s a társadalomnak semmiféle tájékoztatást nem nyújtottak, mintha nekünk semmi közünk nem lenne ahhoz, hogy országunkba tömegével települnek be idegenek. Ez pedig ma már az ország biztonságát veszélyezteti, mert nemcsak kritikus mértéket ért el, hanem országfoglaló jelleget visel. Akik ezt eddig nem akarták látni, azok nem is fogják, sőt a kérdező hazafiakat leantiszemitázzák. Sajnos, ennek mi magunk, a nemzeti érzelmű értelmiségünket is beleértve, tétova szemlélői vagyunk. Pedig már Petőfi is ostorozott bennünket, hogy „A magyar magyarnak lenni / Elfeled vagy szégyenel.”

Másik példa erre, hogy Dózsáról 2014-ben, a felkelés félévezredes évfordulóján szinte semmit nem hallottunk. Más nemzeti hőseinkről és nemzeti elkötelezettségű elődeinkről is hallgatnak a pártok vezetői, az Országgyűlés, a Magyar Tudományos Akadémia, méltóságaink, de még a kormány illetékes tagjai is. Ám a holokausztról, a magyarságot elmarasztalva, sokan elcsukló hangon hetente nyilatkoznak. Az antiszemitizmus veszélyéről papolnak, ahelyett, hogy észrevennék és szembeszállnának a naponta fenyegető, országot-világot megtévesztő antiszemitázással. Miféle „magyar” ország ez? Miféle „magyar” politikai pártok, „Magyar” Tudományos Akadémia, „magyar” Országgyűlés, „magyar” méltóságok és kormányzati tisztviselők? Nem magyarok lennének, csak magyarországiak? Csak hisszük, hogy minket képviselnek? Megalázkodnak az USA-val, Izraellel, a legtöbbször Brüsszellel szemben is, de szembefordulnak a megújult Oroszországgal, amely egyedül tudna kihúzni bennünket a szorult külpolitikai helyzetünkből.

E körülmények között mind kül- mind belpolitikai szempontból történelmi szerepet játszottak a békemenetek, ám ma már ez kevésnek bizonyulnak. Az alulról jövő népi mozgalmak támogatása most fontosabb lenne. Még nem késő, például, átértékelni az eddigi legsikeresebb és leglátványosabb népi kezdeményezéssel, a Magyar Gárdával kapcsolatos

negatív álláspontot. (Szinte minden országban létezik hasonló). Tiltása most ütött vissza, amikor mindenki szabadon randalírozik az országban, s kormányellenes tevékenységet folytat. A Fidesz-KDNP nemcsak óriási támogatástól fosztotta meg önmagát, amikor szembehelyezkedett a Magyar Gárdával, hanem akár akarta, akár nem, gyakorlatilag a magyar Magyarország jelszavával helyezkedett szembe. A faji alapon elrettentést hirdető zsidó Tett és Védelmet viszont internetes források szerint finanszírozza, és feljelentései alapján, mondvacsinált politikai-ideológiai okokból magyarokat ítéltetnek el bíróságokkal. Nem sok jót jósol, hogy politikai-ideológiai kérdéseket bíróságokkal döntenek el. Nagy kérdés, hogy **magyar bíróságok miért vállalnak el egyáltalán ilyen magyarellenés szerepkört**. Európában már a következő lépést is meghirdették: az európai zsidó szervezetek ernyőszervezete, az European Jewish Association a Charlie Hebdo-s önprovokáció kapcsán követelte az EU-tól, hogy a zsidók fegyverhasználatát Európában törvényileg is meg kell könnyíteni. Tarthatunk tőle, hogy ez hozzánk is hamarosan „begyűrűzik”.

E magyarellenés törekvésekkel szemben kormányzati, közigazgatási, kulturális, tudományos és más szerveink egyetlen szalmaszálat nem tesznek keresztbe. Nem látják, hogy nem a zsidó önazonosság elé kell akadályt gördíteni, hanem a magyarellenességgel kell szembeszállni. Miért vannak a posztjukon? Melyik népet szolgálják? Műveltséget mímelve tudnak beszélni a magyar nemzeti érdekekről, ám a tettekre váltás akadozik. Csak némileg menti őket, hogy Nyugat még így is büntet bennünket.

Ám ne menjünk önként a vágóhídra. Támogassuk a kormány elképzelését, hogy nemzeti konzultációt szervezzen a megélhetési bevándorlásról, **de az kifejezetten és megnevezetten terjedjen ki a zsidó betelepülésre is, mint a legnagyobb veszélyre. A nemzet életébe vágó kérdésben a nemzet döntsön, hogy ne válhasson többé titkos és bűnös háttéralkuk áldozatává.**

Nemcsak elszomorító, hanem súlyos hiba, hogy a korrupció elleni amerikai vádaskodással kapcsolatban a magyar külpolitika szakmailag és politikailag egyetlen jó lépést sem tett. Az amerikai ideiglenes ügyvivő (akit nemcsak a hírközlő eszközök, de néha még az új külügyesek is ideiglenes amerikai ügyvivőnek neveznek amerikai ideiglenes ügyvivő helyett, ami szakmai szarvashiba) legelső közlését elvi alapon kellett volna visszautasítani, mint a belügyekbe beavatkozást, lévén, hogy az is volt. Főosztályvezetői szinten be kellett volna hívni a Külgazdasági és Külügyminisztériumba és rendre utasítani. S ezzel részünkről az ügyet lezártak kellett volna tekinteni, mivel ez esetben is érzékelhető volt, hogy bizonyos erők itthonról indították. Ehelyett ezen erők által uralt hírközlő eszközök és az ellenzék segítségével a saját politikusaink közéleti szereplőt csináltak az ügyvivőből, sőt még parlamenti bizottság elé is akarták hívni, ami politikai képtelenség. Akárcsak az együgyű kísérlet, hogy amerikai részről visszavonassák a diplomáciai mentességét. Mindezekén túl, az amerikaiaknak semmi közük hozzá, hogy van, vagy nincs korrupció Magyarországon. Politikusaink mégis gyermeketegen bizonyítékokat kezdtek követelni, amivel mi magunk csináltunk önmagunk számára destabilizáló ügyet. Innentől

már minden úgy alakult, ahogy az amerikaiak várták, azaz hosszasan napirenden maradt, mint a közéletünket és a nemzetközi helyzetünket egyaránt mérgező tényező. Goodfriend amerikai ideiglenes ügyvivővel együtt, aki éppenséggel az ellentéte annak, mint amit a neve jelez. Minden diplomáciai szabályt felrúgva, aktív szerepet játszik olyan rendezvényeken, ahol támadják a törvényes magyar kormányt. Izraelben ilyen esetben azonnal kiutasították volna még az amerikai nagykövetet is, mi pedig közöltük, s magas szinten többször meg is erősítettük, hogy nem utasítjuk ki a megengedhetetlen módon eljáró provokátort. Ez az ijesztő diplomáciai baklövés-sorozat annál nyilvánvalóbb, mivel nemcsak a Külgazdasági és Külügyminisztérium, hanem minden felelős előtt ismert volt, hogy az amerikaiak Csehországban hasonló módszerrel buktatták meg a nekik nem tetsző kormányt.

A melléfogások eltúlzott körüludvarlás formájában folytatódtak az új amerikai nagykövethő megérkezésekor is. Ha az illetékessé avanszáltak még nem ismerik a diplomáciai szabályokat, nem ártana előzetesen tájékozódni a régieknél, akiknek állítólag a kerülését írták elő számukra. (Pedig a Miniszterelnökség szerződtette a „régiségéről” és nem csak arról ismert Zoltai Gusztávot – akinek a lánya ráadásul főszereplője volt a megszállási emlékmű elleni randalírozásoknak – másfélmillió forintos havi fizetésért. Keserű szájjal fogadta ezt legalább másfél, de inkább három milliós honfitársunk, akik egy év alatt nem keresnek ennyit, vagy nem kapnak ennyi nyugdíjat!).

Végül, arra sem árt gondolni – s könnyen lehet, ez a lényeg – hogy **az amerikaiaknak tulajdonképpen nem is az a baja, hogy a NAV korrupt, hanem hogy nem korrupt.** Nem nézte el az amerikai vállalatok üzemeit, esetleges megvesztegetési kísérleteit, sőt felszólította őket adóhátralékuk befizetésére, stb. Inkább hihetőbb, hogy ez nem tetszik az amerikaiaknak, mintsem az állítólagos korrupció, amiben ők a vitathatatlan nagymesterek. Nehéz is elképzelni, hogy az USA, a nemzetközi jog alapelveit megsértve katonailag barbár módon beavatkozik a neki nem tetsző államokban, ám egy szövetségének nem meri megnevezni az általa korruptnak tartott hivatalnokait, csak szemérmesen célozgat rá, hogy vannak ám nálatok ilyenek.

Merkel német kancellár látogatása sem múlt el a rasszista zsidó befolyás látványos érzékeltetése nélkül. Az LMP mindenbe belekotnyeleskedő, a hírközlő eszközökben túlszerepeltetett két társelnöke, a DK elnöke, akinek egyáltalán nem a politika színpadán, hanem a vádlottak padján lenne a helye, a Heller-féle DEKA, amely fajra méri a filozófiát, no meg látszólag a semmiből előtűnt, valójában idegen szervezéssel és pénzeléssel mozgatott „civil” ellenzékiek a bőrükből bújtak ki, hogy bemagarázzák nekünk, mennyi hibát vétett Orbán Viktor és mennyire megsértette a példás politikus Merkelt. Néhány, valóban többféleképpen is magyarázható, de jelentéktelen protokolláris kérdéstől eltekintve azonban semmi komoly érveléssel alátámasztott kifogást nem tudtak felhozni. Merkel bárdolatlanságát viszont „nem vették észre”; még azok sem, akik elszenvetdék. Pedig mélyen megsértette vendéglátóit, amikor a rövidebb, mint félnapos

látogatása alatt a zsidóságnak szentelt kitüntető figyelmet. Bár e megkülönböztetéssel – valószínűleg akaratlanul – azokat tette helyre, akik a zsidóságot a nemzet részének tekintik, hiszen határozottan megkülönböztette őket tőlünk. Ezzel azonban páratlanul sértő politikai baklövést követett el magyar partnereivel szemben. Feltételezhetően nem magyar kérés volt, hogy tárgyaljon a Mazsihisz vezetőivel és látogasson a zsinagógába, hanem ő maga kérte, hiszen kérdést csinált belőle, hogy magyar partnere oda ne kísérje el. Ha magyar részről követtek el valamilyen hibát, az volt, hogy e sértést udvariasan lenyelték. Pedig fel kellett volna ajánlani, hogy a kevesebb, mint félnapot az égető európai és a fontos kétoldalú kérdések alapos megvitatásának szenteljék, majd ha kívánja, nem hivatalos látogatásra jöjjön Budapestre, s annyi időt tölthet a rasszista zsidó vezetőkkel és szervezetekkel, amennyit csak akar. De ilyen huszárvágást a mai magyar diplomáciától nem várhatunk. Azon meg nem is csodálkozunk, hogy a nemzetidegen befolyás alatt álló hírközlő szervek ezt szintén „nem vették észre”, de az mégis feltűnő, hogy az ilyen alapvető dolgokra sem a régi, sem az új Külügyminisztérium nem figyel oda.

Egyébként nagy élményt jelenthettek Merkel számára a Mazsihisz elnökének „A Hetek” újság által idézett szavai, miszerint "Történelmi epizód volt a magyar zsidóság életében Angela Merkel Dohány utcai zsinagógában tett látogatása. Német részről utoljára Adolf Eichmann volt ilyen magas rangú vendégünk." Ahogy pedig az ATV közvetítésében láthattuk, a rasszista zsidó vezetők elhitették vele, hogy a holokauszt túlélőit Magyarországon éhhalál fenyegeti. Az általuk ömlesztett adatok viszont megzavarhatták a precizitáshoz szokott német politikust, mert messze nem estek egybe, sőt nagyságrendbeli különbségek voltak közöttük.

Merkel politikusi képességeit nem lehet megkérdőjelezni, tisztelendő, hogy nem fogadja el automatikusan az amerikai szándékokat, de egyes megnyilvánulásai nemcsak érthetetlenek, hanem követhetetlenek is. Nemrég kijelentette, hogy „a multikulturális társadalom építéséről szóló kísérlet megbukott”, majd, ezzel szöges ellentétben, hogy „az iszlám Németország része”. Feltűnően nagy megértést tanúsít Izrael rasszista-terrorista politikája iránt. Szó nélkül hagyta, hogy az amerikai szervek lehallgatták a telefonbeszélgetéseit, s meg is nyugodott, amikor biztosították róla, hogy a továbbiakban csak „szigorú jogi keretek között” kémkednek ellene. Láthatólag azt sem vette zokon, hogy izraeli lapok Charlie Hebdo átlátszó módon előre kifőzött párizsi gyászmenetének első sorából kiretusálták őt és a többi nőt is. Ukrajna kérdésében pedig a nemzetidegenekből álló, amerikai-izraeli közreműködéssel az ukrán nép nyakára ültetett vezetést pártolja. (Érdemes megemlíteni, tavaly novemberben az ENSZ Közgyűlés elfogadta a Harmadik Bizottság elé - Szociális, Humanitárius, és Kulturális Bizottság - Oroszország által beterjesztett határozatot, hogy hatékonyabban lépjenek fel a náciizmus és a faji megkülönböztetés dicsőítése, az idegengyűlölet és az intolerancia ellen. A dokumentum ellen szavazott az USA, Kanada, és Ukrajna, az EU tagállamai pedig tartózkodtak a szavazásnál). De J. Gauck német elnök is azt fejtegette nemrég, hogy Auschwitz nélkül nincs német identitás. Ez kétféleképpen értelmezhető, ám egyik értelmezés sem elfogadható. Nem maradt el tőlük Francia-

ország sem. Párizs a világ egyetlen városa, ahol tilos a palesztinok melletti szolidaritási tüntetés. Manuel Valls francia miniszterelnök pedig kijelentette: „Ha 100 ezer spanyol származású francia polgár távozna el, nem mondanám azt, hogy Franciaország többé nem Franciaország. De ha 100 ezer zsidó elmegy, akkor Franciaország többé nem lesz Franciaország.” Párját ritkító gusztustalan rasszistázás, de fordított értelemben talán mégis igaz, mert ez esetben Franciaország ismét francia lenne, talán még a nagyhírű „grandeur”-t is visszanyerné.

Az alapvető kérdés azonban az, hogy miért hangzanak el ilyen kijelentések vezető európai politikusok szájából? Annyira ki vannak téve a rasszista zsidó nyomásnak, hogy akár a saját népük méltóságával, érzelmeivel is szembefordulnak? Az ilyen álláspontokat ugyanis a németek és a franciák többsége minden bizonnyal nem osztja, bár e téveszméket tolatkodó módon próbálják bemagyarázni nekik is, sajnos, nem eredménytelenül. Miféle „nemzeti” politikusok ezek? Nem a németeké és nem a franciáké, hanem a nemzetidegen nézeteltérítés tudatosan kinevelt nagymesterei. Nem a nemzeti biztonság őrei, hanem a nemzeti bizonytalanság szálláscsinálói. Belőlük nekünk is bőven jut, de szerencsére nem miniszterelnöki szinten.

Merkelre visszatérve, még maga Európa sem tapsol neki. Nemcsak a vele kifejezetten szembeforduló Görögország, hanem tavaly év végén az olasz és a francia kormány illetékesei utasították vissza, hogy Merkel bírálta gazdaságpolitikájukat. Törődjön a saját országával - üzenték neki. Egy francia baloldali pártvezető pedig így fogalmazott: "Pofa be, Merkel asszony! Franciaország szabad!" Mi ezekről csak azért nem tudunk, mert a hírközlő eszközök többségét olyanok irányítják, akik a hasonló fontos híreket elhallgatják előlünk.

Mindezek következtében évek óta már-már polgárháborúba torkolló elvadult politikai csaták zajlanak országunkban. Semmiféle jelző, vád, szitok nem elég ahhoz, hogy a szembenálló felek egymást becsméreljék, hibáztassák. Súlyosan tévednénk, ha e jelenséget önmagában, mindentől elszigetelten vizsgálnánk és ítélnénk meg. Mélyebbre kell ásnunk, hogy megtudjuk, mi az, ami magyarokat ennyire szembeállít egymással. Az fellemlégetett misztikus turáni átok, vagy valami tőlünk idegen húzódik meg a háttérben? Annyi mindenki előtt nyilvánvaló, hogy e visszahúzó jelenségek főleg az álbaloldali, neoliberális ellenzék sajátjai, olyannyira, hogy egyes képviselői a nyílt hazaárulástól sem riadnak vissza, és semmilyen következményt nem kell elszenvedniük. Tagadhatatlan, hogy a kormányzat és holdudvarának egyes tagjai, akik láthatólag túlértékelik a történelemben betöltött szerepüket, bizony adnak néha okot támadásokra. Ez nem vonatkoztatható a kormányfőre, sem a kormány egészére. Ők, bár elődjeik nemzetellenes tettei és háttéralkujai láthatólag sok tekintetben megkötik a kezüket, érzékelik, hogy a történelem nem velük kezdődik, nem is velük végződik, s hogy a nemzet jövőjéről kell gondoskodniuk. Elismerésre méltó, hogy évek óta igyekeznek kirángatni az országot és a nemzetet abból a kátyúból, ahova a rendszerváltást kisiklató külföldi és hazai erők juttatták, s amelyek jelenleg is akadályozzák még azt is, hogy

az általuk okozott problémák megoldást nyerjenek. Az elismerés mellett azonban látnunk kell azt is, hogy nem erejükhöz mérten – mert abból, főleg a kétharmados támogatásra támaszkodva, többre is telne – hanem **amennyire a tőkés keretek lehetővé tesznek szociális és nemzeti irányultságú intézkedéseket**. S mondhat bárki bármit, ha nem vak, látnia kell, hogy „szövetségeseink”, az USA, az EU, az IMF, valamint a hazai rasszista zsidó szervezetek és vezetők még ezért is támadják őket. A ravaszabb nemzetidegen ellenfeleink már nem is jobboldalról és baloldaltól beszélnek, hanem általában a magyarokra mutogatnak.

Mindennek fényében megválaszolhatjuk a bevezetőben felmerült kérdést: nemcsak a jobboldali és baloldali szembeálló magyarokban, és csak öbennük van ennyi hiba, s kiben-kiben ily kevés honszeretet, hanem **külföldiek és nemzetidegenek osztanak meg bennünket, s ezzel uralkodnak rajtunk**. A kormány és a választott szervek a hatalmas nemzetközi és hazai nyomás ellenére folytatják erőfeszítéseiket. Kérhetnének segítséget a társadalomtól, de érthetetlenül, nem teszik. Mégis rászolgálnak a támogatásra akkor is, ha soraikban is akadnak olyanok, akik mást érdemelnének.

Az elmúlt hónapok eseményei kapcsán azt is kell látnunk, mit akarnak, akik – legyenek megtévesztett fiatalok, céltudatos újságírók, politológusok, filozófusok, vagy ellenzéki politikusok – túlfűtöttséggel harcolnak nemzetidegenek és külföldiek által a köztudatba bedobott jórészt bizonyítatlan hibák ellen. Elfeledve az MSZP-SZDSZ koalíció soha el nem évülő nemzetellenes tetteit, lopásait és bűneit, „Takarodj, Orbánt!” ordítanak. És főleg tudnunk kell, kik mozgósítják és irányítják őket. Mert nem a kétharmad tüntet!

A kormány pedig mintha hagyná, hogy a magyarellenes rasszista-ként, méltatlan állampolgárként viselkedők, az idegenség és a másság mellett kiálló helyzeti előnye megmaradjon, erősödjön. Ez a rendszerváltás előtt is folyt, de a rendszerváltás óta elérte a visszafordíthatatlanság (vagy csak a tragédiával visszafordíthatóság) határát. Ezért lehet, hogy a Horn, Gyurcsány, Bajnai, Schiffer, Széll, Kovács László, Heller Ágnes, Zoltai, az álszocialista-neoliberális csoportocskák vezetői és védelmezettjei ma is nyerőben vannak a munkából élő tisztességes emberekkel szemben. Mi egyenlő állampolgárokat látunk bennük, ők akarnak minduntalan minden korláton túllépni és túl is lépnek, s minket kizárnak az egyenlők közül. Nem véletlenül kapták meg az „egyenlőbbek” gúnyos jelzőt.

Tőkés társadalomban élünk, amelynek sajátja a kizsákmányolás, a farkastörvények, a korrupció és a bűnözés. Ezért lehet némi alapja a megtévesztett és megtévedt tüntetők által felvetett vádaknak, és ezeket orvosolni is kell. Az ország, a nemzet valódi problémái azonban nem ezek, sőt előtérbe állításukkal kifejezetten akadályozzák az itt tárgyalt igazán súlyos problémánk megoldását. A kormány jól teszi, hogy a tüntetésektől függetlenül nyugodtan végzi céltudatos munkáját. A kétharmad viszont nem biztos, hogy jól teszi, hogy mindennek láttán viszonylag passzív marad. Pedig a mostani „civilnek” kikiáltott tüntetések éppen azt bizonyítják, hogy ha a nép nem vesz részt a politikában, nem hallatja a szavát, országunk és nemzetünk ellenségei által megtévesztettek és nemzetidegenek töltik

be a tereket felnagyított, vagy éppen az általuk mesterségesen létrehozott tényekre vonatkozó hangzatos és megtévesztő jelszavaikkal. A rendszerváltás környékén született, a valóságtól mesterségesen elszakított, s az Internet világában élő ifjúság „kemény magja” melléfog, ha nemzetidegen alapon akar politikát csinálni, mert már ma is, de távlatilag mindenképpen önmaga érdekei ellen cselekszik.

Mert hányszor tüntettek az országunkat ért alaptalan támadások ellen? Felemelték-e a szavukat egyszer is a magyarok állandó leantiszemitázásával szemben? Követelték-e, hogy katonáinkat ne küldjék idegen országokba szolgálni és meghalni még idegenebb érdekekért? Utcára vonultak-e a Magyarország ellen hadakozó és szavazó álbaldali és neoliberais EU-képviselőink hazaárulása ellen? Nem! Egyszer sem! Akkor mit (és kiket) képviselnek ezek a magukat civilnek feltüntető randalírozók?

Árulkodó, hogy az ordítózó fiataloknak olyasmi, ami tényleg az ő saját érdekeiket is szolgálná, egyszer sem jut eszébe. Elbutításuk, vagy lefizetésük már olyan fokú, hogy a legbárgyúbb izraeli-amerikai családokra is ráharapnak. A rendszer ellen tüntetnek, amely lehetővé teszi, hogy tanuljanak, megkeressék a kenyerüket, bármit firkáljanak, vagy ordibáljanak. Valakik sikeresen leszoktatták őket a gondolkodásról, az internetes közösségi oldalakon terjesztett hamis és jutalmat ígérő felhívásokra viszont ugyanak. Azokkal vállalnak közösséget, nem a saját országukkal és nemzetükkel. Jobban hisznek a facebooknak, mint szüleiknek, tanáraiknak, vagy akár a saját szemüknek. Észre sem veszik, hogy a már-már mindent helyettesítő okostelefonjaik okosabbak náluk, annak okán, hogy mögöttük állnak facebookos uszítóik és pénzelőik. S mivel azok nem nyugszanak, ők továbbra is ordítózni fognak. A rendszerváltás után átszervezett oktatási rendszer, főleg bizonyos oktatók – ahogy az előzőekben láttuk – gondoskodnak róla, hogy többre ne is teljen nekik.

A kormány mégis jól teszi, hogy türelemmel van a politikailag edzetlen és kiszolgáltatott fiatalok iránt, ám ismertté vált (főleg amerikai) pénzelőik és (főleg kisebbségi-mássági) uszítóik remélhetőleg nem ússzák meg szárazon, mert nemcsak a fiatalok, hanem országunk, nemzetünk ellen dolgoznak.

Mintha közvéleményünk sem értené, hogy mindez nyíltan a kormány megdöntésére irányuló nemzetközi (azaz hazai és külföldi erők) összeesküvés, amelyben a neoliberális és álszocialista ellenzék, valamint a gátlástalan nemzetközi rasszista zsidóság játssza a főszerepet. És nem csak Magyarország van ilyen veszélyben. Tulajdonképpen a multinacionális törekvésekben a nemzetközi zsidóság rasszista, azaz uninacionális törekvései is megjelennek. Arra törekednek, hogy uralkodóosztállyá nőjék ki magukat az egyes nemzetállamokon belül, majd nemzetközileg is uninacionális uralkodóosztállyá váljanak. Nem véletlen, hogy Angliában, Franciaországban, Svédországban és más helyeken sokkal erőteljesebben bírálják a rasszista zsidóság káros szerepét, mint nálunk. Ugyanakkor mégis a közép-európai rasszista zsidók vezetők a legagresszívebbek. Nem mindig volt ez így. Évszázadokkal ezelőtt a magyarországi zsidók jó része még akart és tudott is magyar lenni, tisztelte és védte hazáját. A XIX. század

végétől azonban gyökeresen megváltozott a helyzet. Jól látja Németh László: ma már „a zsidóság semmitől nem fél annyira, minthogy helyzetébe belenézzen.” A zsidó Tábor Béla is helyesen állapította meg, hogy „a zsidóság nagy belső forradalma nélkül” már nem lehet elérni a lelkek békéjét. Mindketten arra a terjedő felismerésre utalnak, hogy a zsidóság ma már tulajdonképpen se nem vallás, se nem faj (ezért nem akarják elfogadni a kisebbségi, vagy más szociológiai meghatározást), hanem majdhogynem foglalkozás: tényleg egy új uralkodóosztály. Minél inkább meghátrálnak előttük, annál agresszívebbek. Ők ugyanis – ahogy a történelem, de napjaink eseményei is bizonyítják – csak az erő nyelvén értenek. Rasszista képviselőik nyilvánosan hirdetik, hogy a cél az Orbán-kormány megdöntése, s mivel az eddig módszereik sikertelenek voltak, érezhetően tolódnak a polgárháborús megoldás felé, azon elvadult ellenzékiek vezetésével, akiknek nem a politika színpadán, hanem börtönben lenne a helyük. (Részben ez is a Fidesz-KDNP-kormány hibája, mivel az elszámoltatást csak ígérte, de nem hajtotta végre; ezek az erők most a fejére nőnek, s ha helyzetbe kerülnek, nem kegyelmeznek nekik). A „civiliek” és az ellenzék „Orbán, takarodj”-ot ordítanak, az USA-t és Norvégiát éltetik, de önmagukat leleplezve, hallgatnak róla, hogy kiket akarnak hatalomra juttatni. Amikor a bátrabb riporterek megkérdik őket, hogy a mikrofonba fejtsek ki, mit akarnak, akkor hirtelen elvesztik a hangjukat. E hallgatás a legbeszédebb, mert fizetett ellenzékiekre utal. Azok szervezik és fizetik őket, akik valójában minket, a nemzeti elkötelezettségű pártokat, erőket, s a kétharmadot akarják megdönteni, kiszorítani a hatalomból! Nem demokratizálódás, hanem **hazai és külföldi összeesküvéssel előkészített puccskísérletek szemtanúi vagyunk.**

Azt nem szabad akadályozni, vagy tiltani, hogy az utca politizáljon, mert a nép kiszorítását jelentené a politikából. A békemenetek is az utcán zajlottak. De a közélet nyugalmanak biztosítására akadályozni és tiltani is lehet, hogy az utcát, az országutakat, önmagukat „civilnek” beállítva, idegen érdekeket képviselők uralják. A politika a nép előjoga, ezért neki az utcán és bárhol máshol nemcsak szabad, hanem kell is politizálnia, még akkor is, ha az utca vegyes társadalmi összetétele miatt esetleg nemkívánatos eseményekre is sor kerülhet. Vegye csak a nép a kezébe a saját ügyei irányítását, ha egyes erre választottak nemcsak nem teszik meg, hanem ellenében politizálnak. Azt persze tudni kell, hogy az utcán sok mindenki jelen van. Az alulfizetett munkás, az ellehetetlenített paraszt, a szemlélődő polgár, a munkanélküli, a proli, a kalandot kereső fiatalok, a kíváncsiskodó idősek, az újságíró, a bűnöző, a hajléktalan, a drogos, a prostituált, mindenki, a heves vérmérsékletűek és józanok, a népharag és a nép jóindulata, de ott van a fizetett provokátor is. Ahogy Veres Péter találóan megállapította, a demokrácia szólás- és szervezkedési szabadságot ad a népnek, de a nép ellenségeinek is. Ezért kellő óvatossággal kell viszonyulni az utcához.

Sajnos, a kétharmados erőknek nincs elég szervezettsége, sem meghirdetett világos eszményképe, nemzeti célja. Szerencsére a multikulturnális ámokfutásban találomra felröppentett európai jelszavak mögött sincs erő, de megtévesztik az országokat, elérik, hogy ne lássák helyesen

a helyzetüket, annak higgyenek, aki a fülükbe harsog, s a szervezett hazugság és idegen érdekek elhíttetése lebénítsa az igazság iránti törekvésüket. Nálunk ehhez valamelyest hozzájárulhat az is, hogy a kormány a sok jó intézkedését nem mutatja be eléggé. Például, évtizedek óta nem volt rá példa, hogy az árak egyik évről a másikra ne emelkedtek volna, vagy csak egészen minimális mértékben, amit most láthatunk. Ez jórészt a rezsi-csökkentésnek köszönhető. A három százalék körüli növekedés sem volt sűrű az elmúlt évtizedekben. Nemcsak érthetetlen, hanem egyenesen számon kérendő, hogy az ellenséggé vált ellenzék, és a nem magyar befolyás alatt álló hírközlő eszközök mindezt észre sem veszik. De akkor is hallgattak, amikor az MSZP-SZDSZ koalíció uralma alatt nem növekedés, hanem visszaesés volt, az államadósság nem lefelé tartott, hanem csúcsokat döntött, a foglalkoztatottság tekintetében pedig tartósan az utolsók között voltunk az EU-ban. Ezek a beszédes tények, mutatják, hogy kikkel állunk szemben. Volt miniszterelnökök, az SZDSZ utódpartjainak minduntalan előtérbe tolokodó vezetői itthon és külföldön az érdekeink ellen, országunk helyzetének súlyosbításán dolgoznak, ahelyett, hogy a helyes döntéseket támogatnák. Merkel kancellár arról is kioktatott bennünket, hogy „az ellenzék nem ellenség”. Lehet, hogy az ő ellenzéke nem az, de a hazai ellenzékiek azzá váltak. Külföldi szövetségeseikkel együtt azért **bántják** a Fidesz-KDNP kormányt, mert van bátorsága magyarnak lenni, és – sajnos – azért **bánthatják**, mert nem volt bátorsága eléggé magyarnak lenni. (Ahogy az EU legnagyobb problémája is az, hogy nem mer európai lenni, hanem izraeli-amerikai befolyás alatt áll). Egyes képviselői hajbókolnak a rasszisták és ellenséges szövetségeseink előtt. Ez végzetes hiba és bűn. A feltétlenül felszámolandó korrupcióval és urizálással való kölcsönös vádaskodás arra is szolgál, hogy a rasszista sajtó segítségével elterelje a figyelmet a létfontosságú kérdésekről. Ezért csinálják és csináltatják.

Sűrűn halljuk azt is, hogy Magyarországon „hite, meggyőződése, vagy származása miatt senkit sem érhet hátrány”. E szépen hangzó jelszóval nagyon nagy bajok vannak. Mindenekelőtt az előzőleg jellemzett körülmények miatt megvalósíthatatlan. Ugyanis, ha bizonyos kisebbségekhez tartozó személyeket felháborító és nyilvánvaló antiszociális és magyarellenes tetteik miatt bírálunk, velük együtt ugyanazok a kormánytényezők és hírközlő eszközök uralók támadnak ránk, akik a fenti kijelentést büszkén hangoztatják. Ezzel okszerűen összefügg, hogy sohasem a magyar többségre, hanem kisebbségekre és másságokra vonatkozóan hangzik el. Végül pedig, nem sokat ér, ha nem teszik hozzá, hogy **hite, vagy származása miatt előnyben sem részesülhet senki**. Ez utóbbi gyakorlati megakadályozására a hatalomra kerülők semmit sem tettek és tesznek, ellenkezőleg, igaz, hogy nagy hazai és külföldi nyomás alatt, de inkább elnézik. E folyamat már zajlott szocializmusban is, a kapitalizmusban még gátlástalanabban folyik. Ennek okán késedelem nélkül – robbanást megelőzendő – módosítani kell a törvényeket, s megsemmisíteni az ennek ellentmondó gyakorlatot és az idegen ihletésű törvényi rendelkezéseket. BTK 334. paragrafusa, például, így rendelkezik: „Aki nagy nyilván-

nosság előtt Magyarország himnuszát, zászlaját, címerét vagy a Szent Koronát sértő vagy lealacsonyító kifejezést használ, illetve azokat más módon meggyalázza, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg, vétség miatt egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.” Helyes rendelkezés, de olyan, mintha nem is lenne, mert nem tartatják be. Viszont a holokauszt tagadásáért a 269/C paragrafus szerint három év jár, s azt be is tartatják. **A magyar nemzeti jelképek megsértéséért egy év, a holokauszt tagadásáért három év: jelenleg ez a gyalázatos jogi különbség más formákban, de azonos arányban uralkodó a társadalmi élet egyéb területein is.** E természetellenes állapotnak az eredménye, hogy mára „az egyenlőbbek” halmozottan előnyös, a magyarok pedig halmozottan hátrányos helyzetbe kerültek. Ennek megszüntetése a magyar társadalom mélyen gyökerező, egységes és robbanásveszélyes igénye, akkor is, ha ezt kevesen mondják ki. A hazafi politikusoknak és államférfiaknak azonban erre rá kell érezniük. Önmagában azért, mert valaki zsidó és méltó állampolgár, tényleg nem eshet semmiféle bántódása, de erkölcstelen és a magyarokra megalázó, ha ebből előnyt kovácsol. S mivel éppen erre tapasztalható túlságosan is gátlástalan és rendszeres törekvés, a kormány magától értetődő feladata, hogy ennek véget vessen. Ám ennél nem kevésbé fontos erkölcsi-politikai törvény, hogy **önmagában azért, mert valaki magyar és méltó állampolgár, kimondja és kiáll az igazság mellett, olyan kérdésben is, amely a rasszista zsidóknak és szervezeteknek nem tetszik, nem eshet semmiféle bántódása, nem szenvedhet semmiféle hátrányt! Mi több, ha ebben az országban létezhet előjog, az csak a magyarokat illetheti! Aki nem ehhez tartja magát – legyen az kormánytisztviselő, elismert tudós, művész, egyszerű állampolgár, vagy bárki – az nem méltó állampolgár.**

Talán még kevesen veszik észre, hogy már-már élet-halál harcra kényszerítenek bennünket azok a nemzetidegen és külföldi erők, amelyek még e csonka hazát sem akarják magyarnak tudni. Mi több, sokasodnak a félreérthetetlen jelek, hogy sajátjuknak akarják, s ennek érdekében intézményesítik Magyarországon a magyarellenességet. Tegyük róla, hogy ennek legyenek meg végre az emberbaráti, de érezhető következményei, s minden és mindenki kerüljön a megszolgáltan megérdemelt helyére.

Ha nyitott szemmel-füllel járunk, naponta tucatjával tapasztalhatunk az itt felsoroltaknál sokkal több baljós jelet, és nincs rá remény, hogy a közeljövőben változzon a helyzet. Ezért a hasonló jelenségeket még annak a kockázatával is keményen és szüntelenül szóvá kell tenni, hogy az érintettek felháborodnak és antiszemitizmust kiáltanak. Ha így lesz, azért teszük, mert nem érik, nem az a baj, hogy őrzik identitásukat, hanem, hogy ezt rossz eszközökkel, naponta és vádlón teszik. Ez pedig csakis tragédiához vezethet. E tragédiát mi el fogjuk kerülni, de szeretnénk, ha kölcsönös belátással és közös erőfeszítésekkel tehetnénk. Történelmünket áttekintve láthatjuk, a magyar megmaradást mindig veszélyeztették valakik, de mindent túlélünk. Most sem szabad borúlátóknak lennünk. Szé-

chenyi a Hitelben írta «Sokan azt gondolják: Magyarország - volt; én azt szeretem hinni: - lesz!” A baljós jelek ellenére nekünk is ezt kell hinnünk, de világosan tudatában kell lennünk, **országunk csakis akkor marad magyar, ha e hitünk tudatosabb, egységesebb, bátrabb ország- és nemzetvédő tettekkel párosul.**

- - -

A szerző nyugalmazott nagykövet, közíró.

//Megjelent a KAPU 2015/2 számában//